

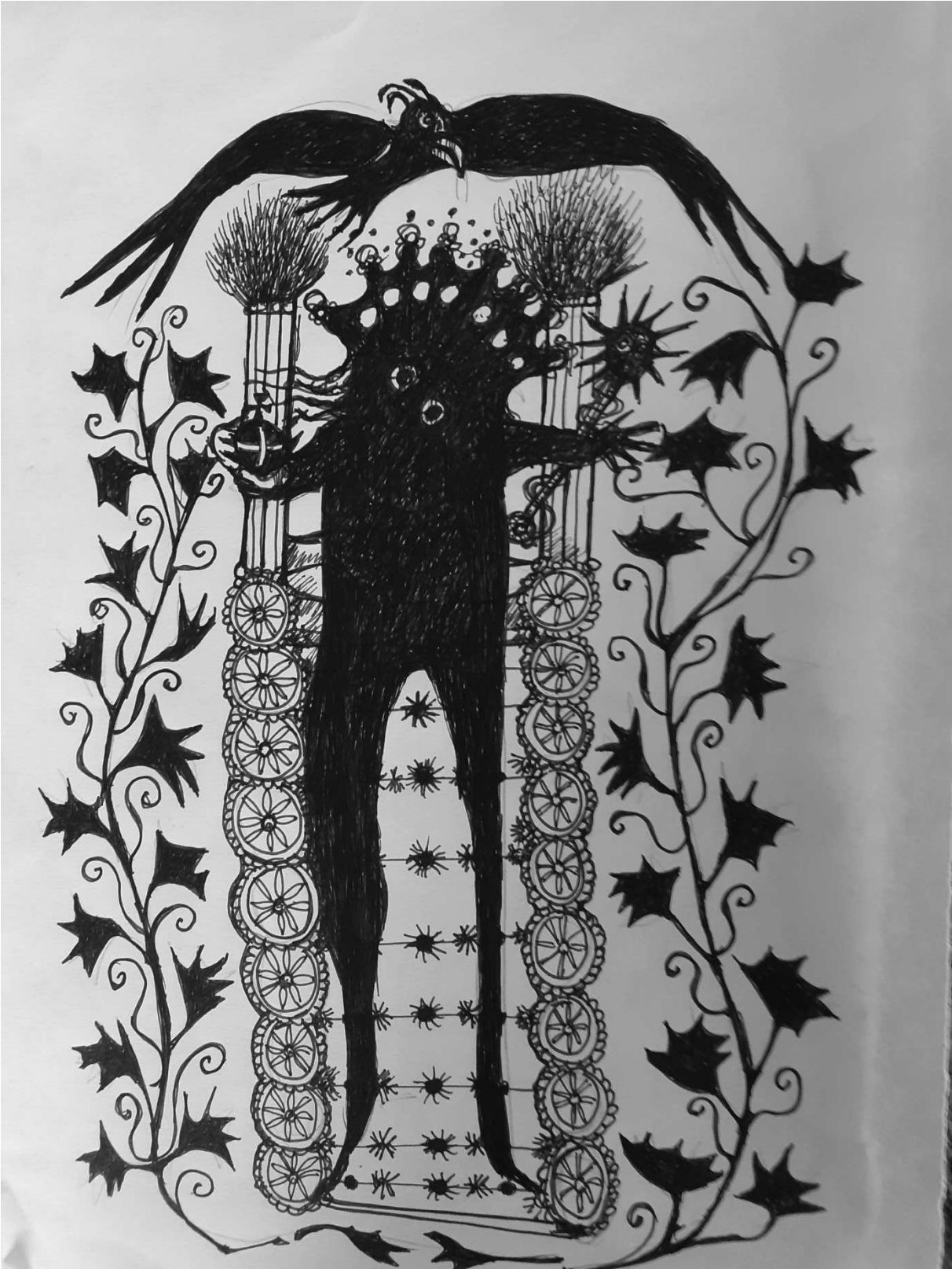
DE WRAAK VAN DE ALVEN

DE NATUUR WINT

PETER LINTELO

BOEK: 'AINS'

DE DOOD VAN DE KONING

1.

Koning Condoran de Wrede was niet vredig heengegaan.

Zijn doodsschreeuw galmde over de zeven burchten van de stad Baurga, joeg de raven op die zich op de vensterbank van zijn slaapvertrek hadden genesteld, klapwiekend, krijsend. Hun bekken gesperd, hun vleugels gespreid als biddende handen, de ogen bebloed, wekten zij de wachters uit hun dommelende slaap, deden de Ruiters die in de strijdperken aan de overkant van de rivier aan het oefenen waren met schild en speer, zwaard en kruisboog, opkijken. Zij tuigden hun paarden aan de houten hekken van de omrastering, ontdeden zich van hun beenplaten en ijzeren schoenen, haastten zich naar de houten brug over de rivier de Thrax en dromden samen bij de twee torens in de muur die de toegang tot de burcht van de koning bewaakten om zich daarna op de stellen en geordend, twee aan twee, op te stappen in de richting van het kasteel van de koning. De helm onder hun arm.

Zonsondergang.

De zonnegod Sunno stortte goud over de blauwzwarte veren van de raven, over de borstkurassen van de Ruiters en de helmen die knipoogden van schittering.

Bij de brug verzamelden zich de smeden en timmermannen die hun werkplaatsen aan de met licht struikgewas begroeide overzijde van de rivier hadden en nooit binnen de muren van de wijk FFedwin mochten komen, waarbinnen de burchten van de Koninklijke familie waren gebouwd. Zij hoorden in de wijk Awwn.

Nu passeerden zij de torens zonder belemmering, drongen op, schreeuwden als wilden ze de schreeuw van de koning beantwoorden. Van vreugde? Van verdriet?

De brug raakte eerst verstopt, maar stroomde toen leeg op het plein rond de koningsburcht, de Thiudinasis Baurgs Condoran wilde dat plein altijd leeg houden vanwege de schootsafstand voor de boogschutters, het moest vrij blijven. Achterdochtig als hij was, altijd beducht op een overval. Onzeker? Te zeker van zijn macht.

Uit de hutten die tegen de burchtmuur waren aangebouwd stroomden de bedienden en knechten en mengden zich in de menigte. Mannen schreeuwden, vrouwen en kinderen jammerden en huilden.

De doodsstrijd van de koning had vele dagen geduurd. Twee manen waren zeker voorbijgegaan. De oude monarch kon geen afstand doen van zijn macht. Dagen achterelkaar had Condoran in zijn bed geworsteld, gekweld, woedend. Met gebalde vuist had hij de dood bestreden, alsof hij in een vuistgevecht was met een onzichtbare tegenstander.

Eigenlijk was het: kaiser Condoran. En dat was ook wat hij steeds had geroepen: 'Keizer, keizer ben ik over Oost en West, kaiser.'

Zwakker en zwakker werd zijn stem tot hij wegstierf in een hees gefluister. Hij mompelde en werd onverstaaanbaar.

In het begin sprong hij nog op in zijn bed van duur hout waarin godenfiguren waren uitgehakt met gruwelijk verwrongen gezichten, als iemand het waagde iets tegen hem te zeggen. Hij kon nog het zwijgen opleggen met zijn verdorde hand die eens het grote zwaard met de gouden handgreep had gehanteerd. Dood en lijden had hij gezaaid, bloed geoogst, weduwen gemaakt, vrouwen beslapen, boeren gegeseld, dienaren onthoofd en kinderen angst aangejaagd. Met harde hand, streng en niet eens rechtvaardig.

Hij had zichzelf keizer verklaard over het Westelijk Rijk, waar hij tot koning was gekozen en over het Oostelijk waar hij niets te zoeken had en waar koning Wulfs regeerde.

Het Zuidland had hij meteen meegenomen. Dat was toch een woestijn, een zandvlakte zonder leven. Al lagen aan de rand in de Blauwe Bergen goud- en zilvermijnen.

Koning Wulfs had zijn overmoed niet geaccepteerd. Spoedig viel hij het Westen aan en trok met zijn ordeloze troep wilden op naar Baurga. Zijn strijders kwamen uit bossen en moerassen gekropen in dierenvellen gehuld en met knotsen en speren. Grote houten schilden. Een woest volk dat voornamelijk uit Basten bestond uit het zuiden van het Oostelijk Rijk. In het noorden woonden de Oleveten die beschaafder en minder krijgsvol waren. Daar stond ook de burcht van koning Wulfs, de enige die hij bezat. Een lomp stenen geval dat uit gestapelde zware keien bestond en waar de koning met zijn vrouw Tigra en drie dochters woonde.

Het Oostelijk Rijk was nu eenmaal minder ontwikkeld.

Daarom maakte 'keizer' Condoran zich geen zorgen. Hij zou het hele stel spoedig aan mootjes laten hakken door zijn goed geoefende Ruiters en opgeroepen goed gevoede boeren. Maar de Basten plunderden zich een weg in de richting van Baurga, staken de Denkbeeldige Grens over die het Oosten van het Westen scheidde, renden om de heilige berg Fôu heen en drongen de wijngaarden binnen in de bocht van de Thrax en brandden de wijnboerderijen plat. Daar sloegen ze hun kamp op.

Om in leven te blijven moesten ze jagen en dus trokken ze op naar het boven de wijngaarden gelegen bos. Dat was het jachtterrein van koning Condoran. Hij alleen mocht er jagen met zijn Ruiters. Tussen de bomen werd er dan ook altijd gezocht naar stropers en onbevoegden. Het lag binnen dezelfde, volgende bocht van de Thrax waar ook Baurga bij lag en toen de Basten in het bos doordrongen, kwamen ze te staan tegenover de onneembare muur die de zeven burchten van koning Condoran omsloot.

Hun aanvoerder was een reus van een man met een woeste baard, kolossale armen en een stompe neus. Hij was nergens bang voor en vijanden reeg hij aan zijn speer alsof het stukjes zwijnenvlees waren. Maar van de muur had hij niet veel terug.

Toen de ruitery van Condoran zijn mannen tussen de bomen door aan plakken sloeg met hun grote blinkende slagzwaarden, droop hij af met zijn laatste getrouwen. Hij meldde zich enkele dagen later bij koning Wulfs en zei dat Wulfs Condoran maar als keizer moest erkennen. Het maakte toch niet veel uit. Hij trok zich terug in zijn moeras. Wulfs had in zijn rijk niet veel te zeggen. Zijn gebied werd beheerst door een aantal stammen die ieder hun stamhoofd hadden en hun eigen gang gingen. Dus zag hij van verdere actie af. Maar koning Condoran wilde het er niet bij laten. Zijn rijk was beter georganiseerd en welvarender. Dus viel hij het Oosten binnen zeer korte tijd aan.

Hij zond zijn ruitery op expeditie.

De groep stond onder aanvoering van de broer van de koning Bohdi, die voor een groot krijger werd gehouden in tegenstelling tot de jongste broer Omari die een groot denker was. Omari was markgraaf van de noordelijke Mark Akrs, waar de welige akkers lagen van het Rijk en waar Condoran de meeste oogst inde, inlevering van graan, mais en groenten. Omari deed er niets aan, hij liet zijn rentmeesters en boeren voor hem werken en zat zelf eindeloze tijden te denken. Hij dacht na over het leven en de dood, de natuur en de invloed daarvan. Iets waar je natuurlijk niet over moest nadenken, want voor je het wist was je leven voorbij en had je niets meer aan de natuur.

Ook meende hij dat gedachten moesten worden vastgelegd. Dat er een tekensysteem te bedenken moest zijn waardoor je ze kon laten blijven. Hij kraste met een stok in de aarde, met een mes in hout en zelfs in steen. Hij vond ook wel eens wat: een kras die een klank voorstelde, een punt die 'stop' betekende. Voor zijn broers leken alle krassen op elkaar. Ze lieten hem

maar. Zolang de opbrengst van het land maar overvloedig was. Cordoran had een legertje jagers die in het bos naast Baurga het overvloedige wild uitmoordden.

Bodhi was de markgraaf van het zuidwestelijk deel van het Rijk, hij was ook commandant van de Ruitelij. Hij trainde de ruiters, matte ze af met oefeningen met zwaard en boog, te paard en te voet.

Hij was een kleine, pezige man. Zijn sluike, zwarte haren hingen over een korte donkere baard. Hij droeg een ijzeren band om zijn voorhoofd die aangaf dat hij de commandant was. Zijn wenkbrauwen fronsten schuin omhoog naar een diepe rimpel tussen zijn ogen. Dat gaf hem een wantrouwig uiterlijk.

Wat hij aan lengte tekort kwam werd goed gemaakt door de kleding die hij droeg. Een ruime mantel van vossenbont bedekte zijn korte bloedrode tuniek. De mantel werd dichtgehouden door het leeggehaalde lijk van een vos. De bek van het beest vormde de sluiting, de staart zat dwars voor Bodhi's borst. Zo uitgedost en op zijn prachtige paard, een vos met zandkleurige manen en een drieste staart was hij indrukwekkend en een aanvaarde aanvoerder.

Aan iedere kant van zijn paard droeg hij een groot tweesnijdend zwaard.

Hij werd meestal 'de Vos' genoemd.

Een spits gezicht en sluwe, kleine ogen maakten dat beeld compleet.

Trots reed hij uit aan het hoofd van het aantal ruiters dat door hemzelf was uitgezocht.

En dat was nodig, want niet alle Ruiters waren even goed geoefend of even slim. Ze waren bijna allemaal opgeroepen, omdat zij de tweede zoon van een boer waren, die geen eigen land kon bebouwen, omdat de markgraven karig waren met verpachten. Sommige waren Ruiters van vader op zoon en die hadden dan ook de hoogste status in de kleine eenheid. Gaandeweg was de Ruitelij een elitegroep geworden. Maar de overmoed van de Ruiters was groter dan hun slagkracht.

De strafexpeditie sneed het jagersbos van de koning door, vermeed het heiligdom van de god Phlass, die de god was van het water en stak zonder moeite de Denkbeeldige Grens over.

2.

Het oostelijk deel van het Rijk was niet opgedeeld in Marken, maar koning Wulfs moest het overwicht zien te bewaren over een stel stamhoofden die nooit één kant opkeken, maar altijd met elkaar in schermutseling waren. De Basten bestreden de Oleveten, en de Oleveten de Alleimannen. De meeste stammen waren onvindbaar in het woeste landschap van het Oosten, waar duisternis heerste en de zon onderging. Als de zonnegod bij de uiterste grens was gekomen, was hij vermoeid. Omari zei dat de zon een godin was, maar Bohdi betwijfelde dat. Hij geloofde in de kracht van de zon.

Toen zijn Ruitery over de Denkbeeldige Grens waren gegaan, moesten ze stil houden voor uitgestrekte braambossen. De planten waren hoger dan manshoog, hun stengels onontwarbaar door elkaar gegroeid. Ze leken wel van ijzer. Geen blad, wel venijnige gevaarlijk uitziende, zwarte doorns. Ook de bramen die er overal tussendoor groeiden waren zwart.

Dit bos leek ondoordringbaar en het vormde een natuurlijke verdediging voor koning Wulfs. Markgraaf Bohdi hief zijn rechterhand, iedereen was al stilgestaan. Het sierlijke hoofd van de vos van Bohdi schudde. Bohdi dacht duidelijk na. Nadenken was niet zijn grootste talent en daarom fronste hij hevig onder zijn ijzeren band.

Hij stond daar in de volle schoonheid van zijn vossenbont, zijn paard vormde met zijn mantel en bruinrode vlek.

‘We moeten eromheen’, riep Laff een oude ruiter die al ver voor Bohdi in dienst was van de vader van Condoran.

Zijn broer Björst viel hem bij en de andere ruiters mompelden onrustig.

Markgraaf Bohdi fronste.

‘We gaan erdoorheen.’

‘Maar dat hoeft niet. We weten dat Wulfs in het noordoosten woont in een meer.’

‘In een meer?’

Laff kwam voor de anderen op.

‘Wij moeten naar waar de zon ondergaat om het braambos heen.’

Bohdi was onverbiddelijk.

‘We hakken ons een pad door de struiken. We doen dat twee aan twee, en wisselen elkaar af. Zo ontstaat een smal pad. Laff en Björst jullie als eerste.’

Laff schudde zijn wijze hoofd, hij nam zijn helm af en steeg van zijn paard. Toen hij voor de vos van Bohdi neerknielde, hoorde je zijn knieplaten kletteren. Zijn grijze haar krulde en bewoog op een schrale wind die was opgekomen tussen de harde stengels van de planten en er angstaanjagend doorheen raasde.

‘Prins Bohdi, de paarden zullen omkomen in de doorns. En wat moeten we zonder paarden? We zijn maar met weinig en als een hele stam aanvalt...’

Bohdi trok zijn slagzwaard en wees met de punt tussen de ogen van Laff.

‘Jij gaat de bramen in.’

Bohdi fronste nu zo zwaar dat zijn wenkbrauwen samentrokken tot een venijnige zwarte streep.

Plotseling steeg Björst af, trok zijn zwaard en sloot zijn vizier. Hij deed een aarzelende stap in de richting van het gewas en hakte. Onmiddellijk begonnen de stengels te bewegen. Ze kronkelden zich om elkaar en slingerden zich vooruit. De bramen barstten open en gaven giftig zwart af.

Björst werd naar binnen getrokken en verdween onder de slangen van ijzer. Die samentrokken.

In een oogwenk was hij samengeperst. De zwarte slangen kropen om het gevest van zijn zwaard heen, groeiden om de pareerstang en om de kling. Het zwaard werd uitgeworpen. De pommel was eraf gebroken.

Laff rende wanhopig heen en weer. Ingrijpen was onmogelijk.

‘We gaan weg’, klonk het hooghartig vanaf de Vos.

‘Laten wij hem achter?’

Alle Ruiters waren afgestegen en stonden pijnlijk op ijzeren voeten toe te kijken. Toen vlamde op de plek waar Björst lag en klein vuur op. Hevig, hoog oplaiend. Het verschroeide de ruiter tot as. Op de plek waar hij had gelegen gaapte een gat in de braamstruik. Tot het zich sloot en Björst was onzichtbaar. De stengels zogen zich aan elkaar.

‘Opstijgen en wegwezen’, klonk het bevel, ‘naar het noorden, naar de kou.’

Aarzelend zette Laff zich in het zadel. Een Ruiter hilde niet, een Ruiter was een geofend strijder, een krijger van koning Condoran. Maar zijn broer? Om een zinloos bevel? De paarden draafden met roffelende hoeven over het zanderige pad dat zich om het braambos slingerde en dat net breed genoeg was voor twee dieren. Ze moesten niet te dicht op de rand rijden, want hoewel de braamplanten zich koest hielden, konden zij toch verwachten dat de takken plotseling uitschoten en een paardenbeen konden omklemmen. Ook spatte van tijd tot tijd een braam uiteen op het zandpad, barstte open en verspreidde een zwart zuur. De paarden schrokken en de Ruiters hielden in. Het paard van Björst dat Laff bij de teugel voerde, steigerde.

Zo reden zij tijdenlang en de Zonnegod liet zijn of haar licht zakken. De avond en de nacht kwamen aangekropen vanuit de halja, de holte van het noordoosten en het schemerde tot zolang als zij het pad konden zien. Toen slokte de duisternis alles op en moesten ze halt houden.

Tot dusver waren ze langs de Denkbeeldige Grens gereden, nu boog het pad naar het Oosten af. Blijkbaar waren ze nu het braambos bijna voorbij. Waar het zand, dat hard en korrelig was, zich iets verbreedde, stootte de Vos vanaf zijn paard zijn zwaard in de grond.

‘Hier overnachtten we.’

Hij gaf bevel de zwaarden in een kring in het zand te steken en daarbinnen legden zij zich neer. De paarden werden aan de zwaarden getuierd, mogelijk konden zij de mannen nog enigszins beschermen tegen de ijswind die nog steeds voortjoeg vanuit de braamstruiken. Graankoeken werden uit de zadeltassen gehaald, gekauwd en weggespoeld met water uit hun veldflessen.

Toen draaiden zij zich in hun mantels en probeerden te slapen.

Maar niemand sliep.

De wind bleef rusteloos aanvallen.

Is er een god van de wind, dacht Laff. Ja, Sitan. Moet ik bidden voor de nagedachtenis van mijn broer? En welk doel dient dat dan? Hij leeft niet meer. Hij is voorgoed weg. Ik kan maar beter proberen hem te wreken. Maar op wie moest hij hem wreken? Op de Vos?

De morgen legde een zware laag modderig licht over de dag. Het leek of de zonnegod niet wilde komen. Tegenover het struikgewas zagen zij kleine akkers liggen en armzalige hutjes van takken en gras. Tot nu toe waren ze geen mens tegengekomen. Dus reden ze de laaghangende nevel over het veld in om polshoogte te nemen. Het leek of de paarden met hun benen sluiers vertraptten. De eerste hut was verlaten. De vuurplaats was koud. Ook de andere hutten waren leeg. De akkers zagen er verlaten

uit. Ze voerden hun paard aan de teugel mee en zochten hut voor hut af. Weer werden ze bevangen door de armoede ervan. Kieren tussen de muren van takken waren dichtgestopt met leem en hooi.

De hutjes stonden wijd uit elkaar, Om ieder gebouwtje lag een kleine akker, verdord, schamel, het gewas afgebrand.

Diep verborgen in de grauwe duisternis van een hut vonden ze een oude man. Broodmager, vuil en met een vod om zijn lendenen. Zijn haren van stof en zweet waren samengeklit en zijn ogen diep weggevallen en gesloten.

De Vos die niet mee naar binnen was gegaan riep tegen de Ruiters die dat wel hadden gedaan, een stuk of vier, waaronder Laff:

‘Vraag hem waar Wulfs zit.’

Natuurlijk verstond de man die zijn ogen niet open had gedaan hen niet. Een Ruiter stootte hem aan en riep:

‘Wulfs, Wulfs.’

Hij wees: noordoost.

‘Maak hem af.’

Laff deed een stap naar voren en stak het lemmet van zijn zwaard in de pezige keel van de oude. Het schepsel zuchtte en zakte in elkaar. Laff dacht niet dat hij hiermee zijn broer gewroken had, maar het gaf enige voldoening.

Ze staken de hut in brand. Toen het vuur uitstierf, bad Laff toch maar tot de god van het Vuur. Phobü.

Plotseling kwam een schijf wit licht omhoog boven de horizon. Toch de zon? De grauwe dagenraad trok zich terug en de braamstruiken krompen samen tot een paarse verte.

Tevreden reden zij in de richting die de gedode man had aangewezen.

Daar lagen de Blauwe Bergen.

3.

De Blauwe Bergen waren overtrokken met een donkerpaars waas. Soms schemerde groen in een diepe plooi, maar dat vloeide samen met het blauw, alsof er vocht hing. Maar verder stonden er bergkammen als rafelige tanden, als hakken in messen, machtige gebroken zwaarden.

Ze zouden in ieder geval over de uitlopers van deze bergen heen moeten. Het zandpad leidde hen tot ze dood liepen op een hoge bergwand. Ze staarden omhoog langs het harde gesteente. Er glinsterde iets in rimpels en ribbels.

Zou hier ijzererts zitten? Vroeg de Vos zich af, hij wist dat de goud- en zilvermijnen in het zuiden van zijn Mark lagen, maar ijzererts had Condoran vaak geruild met het Oosten.

‘De paarden komen hier nooit overheen’, kwam Laff.

Hoog boven hen scheurde de scherpe zon door de nevel heen over de kammen en bedekte ze met zilver of glas. De tanden stonden schots en scheef en de randen blonken in het licht, ze deden denken aan tot hakkels geslagen zwaardklingen.

Ze leunden moedeloos tegen de harde, blauwe muur. Laff pakte plotseling het zwaard van zijn broer beet en begon op de steen in te hakken. De kling verbrokkelde en de stukken vlogen eraf.

‘Het is edelsteen, dat krijg je niet kapot.’

‘Er zit erts in.’

‘Dit heeft geen zin.’

‘Kunnen we er niet omheen?’

‘Zie je niet dat het braambos weer aangroeit? Het sluit ons op.’

‘Vervloekte zoi.’

‘Wat een land.’

‘Wat doen we hier?’

Opgewonden schreeuwden ze door elkaar tot de prins zijn hand hief.

‘We gaan omhoog, Er zitten kleine scheuren in de steen en hier en daar ribbels.

Genoeg voor ijzeren schoenen. Boven lopen vast wel paden en zijn er plateau’s. We moeten verder.’

‘En de paarden?’

‘Laten we achter onder bewaking. Jullie kunnen tot vijf tellen, nietwaar? En tot tien?

Tot twee? We zijn vertrokken met vier keer vijf Ruiters, de helft blijft hier, dat zijn er tien. Ik ga verder met minstens tien anderen.’

De Vos wist dat zijn mannen zo konden tellen. Ze legden twee aan twee steentjes en telden tot tien. De Ruitery was ook samengesteld uit tweetallen. Zo hadden zij geleerd zich op te stellen en de Vos had de rekenmeesters van de landgoederen ook zien rekenen op die manier. De Ruiters zouden begrijpen dat hij met de helft van hen verderging.

Onbewogen keek de Vos omhoog. Hij volgde de scheuren met zijn ogen en bekeek hoe zij van scheur naar scheur konden gaan, hoe zij de teen van een ijzeren schoen erin konden zetten en de vinger van een ijzeren handschoen in de minste oneffenheid. Hij wist dat hij zelf nog de meeste moeite zou hebben omhoog te komen. De Ruiters waren behendig. Hij had alleen maar bevelen geschreeuwd. Hij was een goede zwaardvechter.

De Vos zocht de jongste en sterkste mannen uit. Laff zou onder protest bij de paarden moeten blijven, omdat prins Bohdi hem niet standvastig genoeg meer achtte na de dood van zijn broer.

‘Hoe lang moeten we wachten? Hoe weet U dat U te voet verder kan? En wat als er een stam aanvalt? Ons aanvalt? En hoe komen we aan voedsel en aan voer voor de paarden?’

De Vos wist ook wel dat het hoogmoedig van hem was om te proberen het bewind van koning Wulfs omver te werpen met een paar manschappen. Maar de Ruiters vormden een elitegroep, zijn groep, die aanvankelijk bedoeld was om de lijfwacht van koning Condoran te zijn, maar die langzaam in zijn handen was gevallen, omdat de koning zich te weinig bemoeide met de praktijk en de Vos te weinig te doen had gehad in het staatsbestel, dat eigenlijk de alleenheerschappij van Condoran was.

‘Ik vertrouw er op dat de Oosterlingen weinig of geen weerstand bieden. Hebben jullie wie dan ook maar gezien op onze tocht? Voorlopig hebben jullie nog wat rantsoenen mee. Als ik na twee nachten, versta je: twee, niet terug ben, rijden jullie met de paarden langs het zandpad terug naar de akkers en vreten alles op wat daar nog te vinden is. Wacht daar op ons en zorg goed voor de paarden en voor de spullen die wij achterlaten.’

Om lichter te zijn moesten ze zich ontdoen van een gedeelte van hun harnassen. Kinstuk, schouderplaat en okselschijven werden afgelegd. Het borststuk behielden ze. De elleboogplaten, de onderarmstukken en ook de schelpen op de knieën werden in bewaring gegeven. Van de scheenplaten en de ijzeren schoenen met punt deden ze geen afstand. Zo gekleed in een maliënkolder, een helm met vizier, onderbeenplaten en schoenen moesten ze omhoog. Lichter, maar ook minder beschermd. Het lange zwaard gordden zij naast het korte zwaard vast. Die zouden zij zeker nodig hebben.

Van de Vos moesten ze twee aan twee omhoog. Ze hadden geen touw, maar ze knoopten de uiteinden van twee zweepen aan elkaar en zo konden zij zich toch per paar aan elkaar zekeren.

‘Wie gaan er als eerste omhoog?’

‘Ik.’

Een zware man met een dikke baard. Hij heette Spurr en werd voor een groot krijger gehouden. Hij was meedogenloos in het zwaardvechten dat hij met beide handen beoefende. Zijn gezicht blies op als hij vocht en werd witheet. Met open vizier zag hij er gevaarlijk uit, met gesloten helm nog gevaarlijker. Een houw van zijn wapen dat hij met allebei zijn handen omhoog bracht kon een mens doormidden splijten. Zoals een bijl een blok hout.

‘Wie nog?’

Aarzelend kwam Aâse naar voren. Broodmager, bevend, maar licht en pezig. Spurr vouwde zijn handen in elkaar en Aâse zette zijn met ijzeren banden beklede schoen op Spurrs knuisten. Met een duw omhoog bereikte Aâse met de punt van zijn schoen een bijna onzichtbare scheur in het gesteente die wel een ader leek, maar die hem wel hield. Steunend en met Aâses inspanning werd Spurr aan de zweep omhooggetrokken. Naar een wat diepere spleet.

Langzaam, heel langzaam werd de blauw glanzende wand bedekt met voortkruipende wezens die wel insecten leken op een tafelblad. De nevel zou over de bergkammen zakken en ze verpletteren.

Het leek of ze nauwelijks vorderden. Beneden riepen de achtergebleven mannen aanmoedigingen naar de klimmers.

Het scherpe licht achter de bergen doofde langzaam uit. De wind zwol aan en leek al het leven te verstijven. De nevel verdiepte zich van kleur, werd paarser, diep violet en kwam naar beneden zakken. Toen hij de mannen beneden bereikte, sloegen die een kamp op binnen de warmte van de paarden.

In de duisternis loeide de wind. Het leek of overal de dood zou gaan heersen. De klimmers verstijfden. De Vos, nog beneden, verstijfde omhoog starend het donker in. De paarden verstijfden met hun halzen gestrekt.

Toen verscheen in het Oosten boven de bergkammen een snerpend wit licht, de maan dreef langzaam voorbij, verschoof naar het midden en bleef sidderend hangen. Het was geen aangenaam licht het verzachtte de randen van bergen niet, het liet juist een grote open bek zien vol rafelige tanden, ook al legde het een zilveren glans over alles. Het maakte de klimmers zichtbaar, de zwarte silhouettes, die nu weer voorzichtig begonnen te kruipen. Torren op een wit laken. Soms viel er een terug en hervatte zich. Ze bleven tegen de bergwand gekleefd.

Spurr en Aâse waren het eerst boven. Zijn gooiden zich over de scherpe rand en krasten en deukten hun borstkuras. Ze keken even om naar een onafzienbare ijsvlakte die zich achter hen uitstreckte en bogen zich toen weer over de rand, staken hun zwepen naar het volgende koppel om ze op te trekken. En nog twee. Ze telden mee. Nu waren er twee plus twee plus twee plus twee en zij zelf boven. Er bungelden nog twee aan de bergwand die moeizaam omhoog kwamen. Die moesten nog worden gehaald en natuurlijk ook hun Leider die zij niet voor een groot klimmer hielden.

Een gerommel kwam aangeraasd, de nevel vormde een kronkelende tong die over de tanden likte, verkleurde van paars naar groen en weer naar paars, trok samen tot een stortende beek en die zich vlak naast de klimmers naar beneden stortte. Hij sleurde de twee klimmers die nog hingen mee de diepte in, waar ze stolden tot steenklompen. Er had zich een klonterige, onregelmatige trap gevormd, waarlangs de Vos gemakkelijk naar boven zou kunnen.

Prins Bohdi dacht niet lang na. De staatsietrap werd voor hem uitgerold. In zijn verwatenheid dacht hij dat er op hem werd gewacht. Hij nam afscheid van zijn paard en droeg de achterblijvende Ruiters op er goed voor te zorgen.

Statig besteeg hij de trap. In de volle breedte van zijn vossenmantel, het hoofd rechtop, alsof hij zeggen wilde: hier komt uw nieuwe heerser.

Boven gekomen moesten Spurr en Aâse hem toch nog over de scherpe rotsrand trekken, omdat hij wankelde op de ongelijke stenen treden. Eenmaal boven herstelde hij zijn gezag en liet hij de Ruiters aantreden.

‘Ook met minder krijgers nemen wij de troon van Wulfs over, wij zijn sterker, slimmer en meer ontwikkeld. Wij zullen ook over het Oosten heersen en als mijn broer er niet meer is, ben ik de Kaiser over beide rijken.’

De Ruiters schrokken.

Ze hadden gedacht in opdracht van koning Condoran op pad te zijn gegaan. Ze wisten niet van de eerezucht van hun commandant.

Twee aan twee zetten zij zich in beweging. De banden onder hun schoenen knarsten in het ijs.

4.

Voor hen lag de vlakke, boven hen een schelle maan die hun contouren niet verzachtte. Het was koud, maar de wind was gaan liggen.

De Vos in zijn dikke mantel had nog de minste last van de kou, maar de Ruiters hadden hun mantels moeten achterlaten en liepen in hun maliënkolders over hun hemden van leer. Zij sloten hun vizieren, maar hadden daardoor minder zicht op hun voeten, zodat er van tijd tot tijd iemand struikelde.

Aan de einder stond een grote ronde steen, alsof hij een grens markeerde. Eenmaal daaraan voorbij begon de bodem te glooien en zowaar verscheen er in het Westen achter hen een roze scheur in de lucht.

‘De zon, de zon.’

De vizieren werden geopend. Allen waren weer herkenbaar. De helmen droegen wel hun eigen kentekens, maar nu kerfde het toenemende zonlicht trekken in de gezichten. Vermoeide trekken, verbaasde en ontzette. De Vos had wel gemerkt dat zij zich afvroegen wat ze moesten met de eerezucht van hun commandant. Zij waren in dienst van koning Condoran, ze waren zijn lijfwacht en ze voelden wel aan dat prins Bohdi eigenlijk bezig was met een staatsgreep. Als hij koning Wulfs van de troon kon stoten, zou hij terugkeren naar zijn broer en hem het Oosten niet aanbieden, maar zijn best doen ook het Westen te beheersen door Condoran buiten spel te zetten. Hij zou dat willen doen met de hulp van de Ruiters.

De Vos wist het.

Daarom liet hij halt houden op de helling waar stevig gras groeide, het gewas was leerachtig, ertussen stonden groepen kaardenbollen. Tussen de stekels lieten ze zich zakken. Ze bevonden zich in de luwte van een ondiepe vallei. Op de tegenover liggende helling groeiden bomen.

De zonnegod begon nu de omgeving te kleuren en wat de mannen voelden was opkomende warmte. De helmen werden afgenomen en ook Bohdi nam zijn helm af. Hij stelde zich tegenover de Ruiters op en in roodbruin gloeiende vossen huid zag hij er ook zonder zijn paard indrukwekkend uit.

‘Ik weet dat wij in aantal zijn gehalveerd en dat wij ook nog twee man in het ijs hebben verloren. Maar weet dat zij daar versteend zijn tot monumenten en dat ze altijd zullen worden geëerd als helden van ons Rijk, omdat zij gestorven zijn op deze expeditie die tot doel heeft het Oosten te veroveren, dat minderwaardig aan ons is, duister, onherbergzaam en mysterieus. Wij zullen het bevrijden van de armoede, de onkunde, het gebrek aan organisatie en vrij maken van een zwakke heerser. En wees niet bang voor onze minderheid, want wij zijn onverslaanbaar, onoverwinnelijk en de best getrainde eenheid die er bestaat. Voor koning Condoran!’

‘Voor Condoran,’ riepen de Ruiters lusteloos.

En ze zetten zich weer in beweging. Tussen de bomen zagen zij af en toe een hut. Er kwam nu behoefte aan eten. De rantsoenen waren op. Ze liepen door, bestegen de begroeide helling en kwamen in heuvels terecht. Hier veranderde de kleur van het groen van donker naar heel licht. Akkers vonden ze niet, wel hoorden ze in de verte het gemekker van geiten.

‘Aanhouden op een hut.’

Er moest toch iets te plunderen zijn. Toen ze aankwamen bij een kleine hut stonden ze verbaasd over de armoedigheid ervan. Gaten in de muren, gaten in het dak, een ingezakte schoorsteen.

Een oude vrouw kwam hun tegemoet met haar handen boven haar hoofd. Achter haar aan trippelde een geit.

Ze hakten de geit en de vrouw de kop af, vilden de geit en braadden hem boven een vuur waarmee ze later ook de hut in brand staken.

‘Ze zullen weten dat wij hier nu de baas zijn.’

Verder over de heuvels.

De begroeide ruggen, de bulten met lentegroen, waren gemakkelijk te nemen en ze vorderden goed. Ze sliepen nog een nacht op de verende grond van een verwaarloosde akker en zagen toen in de verte een rivier. Het water was niet bijzonder breed, maar ze staken niet over en volgden het smalle stroompje tot ze een meer zagen liggen. Het strekte zich uit tot zo ver als zij konden kijken en lag in een blauwgroen waas in de zon. Niets was er te zien op het strakke oppervlak. Als de burcht van Wulfs zich hier bevond, dan lag hij ver weg in het water, onbereikbaar.

Onbereikbaar?

Om het water heen lag een onvriendelijke kraag van zwart struikgewas, kort, maar lastig door te komen. Rechts van hen dreef een boot. Het moest een wachtboot zijn, want ze zagen helmen blinken en punten die leken op de uiteinden van speren.

‘In de voeten en erop af.’

Ze hakten zich een paadje door de taaie ranken van de struiken en stonden met hun voeten in het water, ze ploeterden naar de boot, die niet erg groot was. Er zaten vier mannen op (twee en twee, rekende Aâse).

De wachters staken hun speren vooruit en bedekten hun borst met een klein rond schild. Ze zetten zich schrap. Overrompeld waren ze vergeten hun speer te werpen. Anders hadden de Ruiters weinig kans gemaakt. Die droegen twee zwaarden. Een man die rechts was, had zijn slagzwaard aan de linkerkant en zijn kleine zwaard aan de rechter. Een linkshandige trok zijn grote zwaard aan de rechterkant.

Prins Bohdi had hun wapens bij de beste smid van Baurga laten smeden. Ze waren zwaar en gestaald, maar moesten met twee handen worden vastgegrepen voor een dodelijke houw. Dat maakte ze log en langzaam. Het kleine zwaard werd meestal gebruikt om te weren. De Ruiters klauterden over de zijkante van de boot, ontweken de speren en hakten de schilden aan splinters. Ook hakten ze de hoofden van de soldaten af. De lichamen gooiden ze in het struikgewas en de hoofden in het water. Waar ze het water raakten, spleet de spiegel open en een sliert nevel ontsnapte, bleef glazig groen boven de einder hangen.

Ze namen de roeispanten op en begonnen triomfantelijk naar de wazige horizon te roeien. Ze roeiden en ze roeiden en werden doodmoe. De Vos hield de verte in de gaten. Eindelijk doemde uit nevel iets op. Het leek een toren, maar naderbij gekomen een burcht. Wel was hij rond met schietgaten erin en vensters. Drie verdiepingen hoog en gebouwd van gestapelde zwarte steen. Primitief, maar fortwaardig.

Om de burcht lag een veld van ronde keien.

Toen de boot het fort was genaderd, bleken het mensenschedels.

Behoedzaam dreven ze naderbij. Het fort leek onverdedigd. Er staken geen wapens uit de stenen vensterbogen. Er waren geen schietgaten.

De schedels staarden hen verwijtend aan. Als dat de verdediging moest zijn.

Tot aan de achterkant van de burcht gevaren, ontdekten ze in de schedelrij een inham. In de muur een poort afgesloten met een zwaar hek van ijzer.

Ze ramden op de tralies met hun roeispanen en riepen om toegang. Uiterst langzaam rees het hek en werd er een ruw uitgehouden trap zichtbaar die omhoog moest leiden naar de eerste verdieping.

Op de bovenste treden stonden twee wachters. Kort, bijna dik, gehulde in een wolfsvel. Zonder helm, maar met in de ene hand een klein, rond schild en in de andere een trillende speer. Hun lange haren waren opgebonden in een hoge staart, hun baarden hard en donker.

De Vos liet de boot dicht tot op de onderste tree drijven, waar het water in beweging gebracht groen opspatte, alsof er een fles met gif werd omgegooid. Maar nog voor ze in de boot konden gaan staan waren de speren al geworpen. Een zoefde langs het hoofd van de Vos en verdween, de tweede trof een Ruiters die Vidar heette, een jonge jongen die nooit veel geloof had gehad in de missie van de Vos en die bang was. Hij werd getroffen onder zijn kinstuk.

Hij tuimelde uit de boot, verdween in het water en smolt sissend weg tot alleen zijn borstkuras boven kwam, de klinknagels en pantserriemen verroest. Zijn hoofd zonder helm kwam los en dreef vanzelf in de richting van de schedelrijen.

De Ruiters sprongen op de trap en stormden met de slagzwaarden geheven omhoog, sloegen de houten schilden tot houtjes en kwamen meteen tot de ontdekking dat zij in de nauwe gang niet goed konden bewegen. Dus trokken zij het korte zwaard.

Zonder de speren waren de wachters geen partij. Ze bleven dood op de trap achter. Boven aangekomen storten de Ruiters zich met prins Bohdi voorop een lage zaal in, bleven staan, beide zwaarden in de hand.

Daar, op zijn troon, zat koning Wulfs.

5.

Wulfs zat op een verhoging op een troon die eerder een verhoogde zetel kon worden genoemd dan een staatsmeubel. Het was gemaakt van een mat glanzende houtsoort die een zachte warmte als gloed over zich had. Aan de uiteinden van de armleuningen zaten beeldhouwde koppen van wolven uit hetzelfde hout. Midden in de rugleuning een afbeelding van de zon. In goud. Vanuit een gouden knobbel liepen stralen in punten naar buiten. Het was de enige versiering in de zaal die laag was onder een zwaar balken plafond, donker, zonder schilderijen of andere opsmuk. Ook op de muren. De Vos moest aan de overdadige versieringen denken waarmee de troon van zijn broer was overladen en snoof.

Koning Wulfs zat er ontspannen bij. Hij droeg een lang hardblauw overkleed zonder mouwen. Zo te zien van wol over een onderkleed van lichter blauw. Midden op zijn borst een gouden zon aan een schakelketting.

Wulfs was een knappe man. Hij had een smal gezicht en zijn zwarte haren hingen goed gesneden en halflang tot zijn schouders. Om zijn voorhoofd zat een zilveren band en daar middenin een geslepen steen, glad, ovaal, en duidelijk afkomstig van het gesteente uit de Blauwe Bergen. Achter hem hing een dik gordijn, ook donker, aan zilveren ringen aan een houten roede.

De Vos stond in zijn volle vossenbreedte recht tegenover de koning, de Ruiters aan weerskanten van hem in een halve cirkel. Beide zwaarden getrokken.

Van de troon liepen drie treden naar beneden en daarvoor stond een grote tafel. Het blad leek te bestaan uit zwarte steen waar nog wat weerschijn van de Blauwe Bergen in terug te vinden zou zijn, als ouderdom de kleur niet had aangetast.

De koning die enigszins slap opzij had geleund op zijn troon kwam overeind.

‘Welkom Prins Bohdi, broer van koning Condoran, Markgraaf van Maiphi, eigenaar van de goud- en zilverbijlen in het zuidelijk deel van Uw Mark en beheerder van de opslagschuren van koning Condoran die tussen de uitlopers van de Thrax liggen: de Blacon en de Gulph. Welkom.’

‘Jij spreekt westers???’

‘U denkt toch niet, dat wij verwachten dat U voor ons oosters hebt geleerd?’

‘Nee.’

‘Daarom hoop ik dat U met mijn bescheiden kennis van de taal genoeg zult nemen.’

Koning Wulfs nam zijn kin in zijn rechterhand en leunde met zijn blauwe mouw op de armleuning. Daarbij viel, toen hij die beweging maakte en hij nadenkend zijn korte, zwarte baard streelde, de mouw terug en de met stomheid geslagen Ruiters zagen een rij armbanden van blauwe steen. Ze waren verbijsterd over de waardige ontvangst.

‘Voordat U mij gaat vertellen waarom U met geweld mijn huis bent binnengevallen, nodig ik U uit om met mij de maaltijd te gebruiken. Gaat U zitten.’

Onder het tafelblad waren krukken half weggeschoven.

‘Wij blijven staan.’

Ondanks dat de Vos wist dat zijn manschappen bleek waren van de honger en hij zelf vond dat hij het ook niet veel langer zonder voedsel zou uithouden.

‘Zoals U wilt.’

Wulfs klapte in zijn handen en achter het gordijn hoorden ze een deur open gaan. Even later kwamen twee knechten binnen met platte schalen en schenkkannen. Zij zagen er niet uit als de wachters die de trap hadden bewaakt. Een overkleed van wolfsvel en een leren broek. Ook waren hun haren opgestoken boven op hun hoofd en waren zij kort en gedrongen.

Op de tafel stonden schalen met vruchten, knollen, struikjes groente en brokken geitenkaas. In de schenkkannen zat een dikke saus om over de groente uit storten.

‘Geen bier? Geen wijn?’

Hoewel de Ruiters de vraag van de Vos brutaal vonden, smakten ze misprijzend met hun mond. Hun lippen waren droog als boombast.

De koning liet water komen.

‘Toch niet uit dat meer?’

‘Boven het meer liggen onze boomgaarden in de heuvels van Echraz, links daarvan onze akkers en boerderijen. Daar zijn ook heldere bronnen.’

De Vos voelde de honger van zijn Ruiters. Toch wilde hij zich niet zo maar van zijn opdracht laten afleiden. Hij trok zijn helm af, hief zijn hoofd en ontblootte zijn verkleefde piekhaar.

‘Wij zijn gekomen om de onderwerping van het Oosten aan de heerschappij van koning Concoabar te vragen, eh, te eisen, en hem te erkennen als de kaiser over West en Oost.’ Het was eruit en de Ruiters zuchten van spanning. Ook zij hadden het hoofd ontbloot, maar ze stonden er met getrokken zwaard.

‘Laten wij eerst eten en daarna rustig praten.’

Koning Wulfs was een kalme man. Hij fronste niet, zijn zachte mond glimlachte half.

‘Tast toe.’

De Ruiters keken elkaar aan, aarzelden, vielen toen als een kudde dieren op het voedsel aan. Ze struikelden over elkaar bij het tevoorschijn halen van de krukken onder de tafel, smeten hun zwaarden achter zich op de grond en zetten hun helmen tussen de borden. Ze propten de stukken kaas met beide handen naar binnen en reikten over elkaar heen om de rijpe zoete vruchten te pakken. De Vos kon niet achterblijven, ook al niet, omdat zijn maag knorrende geluiden liet horen die in het algemeen geraas niet opvielen. Hij liet zich neer op een kruk en probeerde massief gezag uit te stralen in zijn vossenpracht. Hij beheerste zich en at niet.

Koning Wulfs at ook niet en Prins Bohdi wilde niet Wulfs mindere zijn. De oosterling zat toch al hoger dan hij en dat moest eigenlijk niet.

‘Om te eten hanteren wij lepels. Ze liggen naast de borden.’

De Ruiters keken grijnzend op. Ze kenden de lepel wel, maar gebruikten hem nooit. Geen tijd, ze bleven schrokken. Luid boerend beëindigden zij hun gevreet met haastig naar binnen geslokt water.

De tafel werd niet leeggeruimd. Wulfs leunde achterover en vroeg gemakkelijk:

‘En welk recht is er geldig om die eis aan mij te stellen?’ vroeg hij.

De Vos zette zich in postuur. Hier was hij voor uitgezonden.

‘Het Westen is in alle opzichten in de meerderheid bij het Oosten. Het is vruchtbaar, rijk, heeft onder een sterk eenhoofdig bestuur onder koning Condoran zich verder ontwikkeld dan jullie, heeft een sterke Ruiterschapschap en bovendien komt de zon bij ons op. In het Westen. En gaat onder in jullie duistere Oosten.’

‘De zon komt op in het Oosten en gaat onder in het Westen.’

‘In het Westen.’

‘In het Oosten.’

Koning Wulfs wilde geen kinderachtige spelletjes. Hij stond op van zijn troon, kwam van de treden naar beneden en liep op de luiken af die tot dan toe gesloten waren geweest en stootte ze open.